

Hüzün İşte

– Şenay DEMİRCİ · 25 Mayıs 2011

Gülerken ağlamak mı desek
Ya da ağlarken gülmek
Bir fırtına sanki
Ordan oraya savrulup gitmek.

Yanmak mı desek giden gençliğe
Ah edip inlemek mi?
Kıymet bilmemek mi koysak adını
Elimizden gidince anlamak mı?
Ne desek de anlatsak hüznü

Yalnızlığın çiselemesi kalemden
Gönlün ağlaması yârdan habersiz
Küskünlüğümüzdür içinde debelendiğimiz
Hasretimizdir bizi adam eden

En çok da
Hüzün biraz eksik kalmak gibidir
Yaptıkları yetersiz
Yapacakları gerçekleşmemiş
İçinde biriken
Umut umutsuzlukla
Çerçevenmiş.

Hüzün hep gitmeleri anlatır
Gitmeler yalnızlığın kendisidir.
Neden güneş doğarken günümüzü
Aydınlanıp çoşku verirken bize
Batarken kızılığında
Bir içli şarkı gibi
Çeker bizi içine
Velhasıl-ı kelâm
Hüzün işte!